

ISBN: 978-625-7303-77-4

© 2018 Ketebe Kitap ve Dergi Yayıncılığı A.Ş.

ketebe.com

Ketebe Yayınları: 456

Öykü

Yayın Yönetmeni

Furkan Çalışkan

Dizi Editörü

Aykut Ertuğrul

Yayına Hazırlayan

Gülşen Funda

Düzeltili

Kadir Daniş

Kapak

Harun Tan

Mizanpaj

Nilgün Sönmez

1. BASKI

Mayıs 2021
İstanbul

Ketebe Yayınları

Sertifika No: 49619

Maltepe Mahallesi Fetih

Caddesi No: 6 Dk: 2

Topkapı 34010 İstanbul

Tel: 212 612 29 30

e-mail: ketebe@ketebe.com

Baskı ve Cilt

Mega Basım Yayın San. ve Tic. A.Ş.

Cihangir Mah. Güvercin Cad.

No: 3/1 Baha İş Merkezi A Blok

Kat: 2 34310 Haramidere -

Avcılar / İstanbul Sertifika No: 44452

Tel: 212 412 17 00

© Eserin her hakkı anlaşmalı olarak Ketebe Kitap ve Dergi Yayıncılığı A. Ş.'ye aittir.
İzinsiz yayınlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

Kendini Tanımadan Ölmek Korkusu

MAHMUT COŞKUN

KETEBE

Mahmut Coşkun

1989, Yozgat.

Atatürk Üniversitesi Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmenliği'nden mezun oldu. "Roman Kurgusu ve Tekniği" üzerine lisansüstü eğitim aldı. MEB'de öğretmenliğe devam ediyor.

İstanbul Üniversitesi Radyo, Televizyon ve Sinema bölümü ve Felsefe bölümünde eğitime devam ediyor. Radyo programları ve seslendirmeler yaptı. Sinema eğitimi aldı, kısa filmler çekti, uzun metraj film ve senaryo çalışmalarına devam ediyor.

2018'de ilk romanı *Yakarım Gül Satanlar Bahçesini* ile TYB Roman Ödülü'nü aldı.

2020 Necip Fazıl Kısakürek İlk Eserler Ödülü'nü aldı.

Sinema, deneme ve inceleme yazıları çeşitli dergilerde, öyküleri ise *Muhayyel* başta olmak üzere birçok dergide yayımlandı. Yayın danışmanlığı ve editörlük yaptı. Hâlen *vesanat dergi* genel yayın yönetmenliğini yapıyor.

Kitapları: *Yakarım Gül Satanlar Bahçesini* (2018), *Başka Biri Olmanın Romanı* (2020).

İÇİNDEKİLER

- Kendini Tanımadan Ölmek Korkusu / 7
Değirmen Mevsimi / 17
Vakitlice / 25
Emanet / 35
Kovuk / 41
Ağca / 49
Gayya / 55
Pencere / 61
Mümtaz Bey yahut Elbet Bir Gün / 67
Kadim Antlaşmanın Kavli / 73
Bir Aşk Hikâyesi Değildir / 85
Tek Belit / 89
Owner / 93
Tırnağımda Kum Taneleri / 97
Gezen Kolun Atlası / 113
Rüzgâr Bizi Sürükleyecek / 123

KENDİNİ TANIMADAN ÖLMEK KORKUSU

Size bu hikâyeyi anlatıyor olmam, sizi önemseydiğim anlamına gelmez. Önemsemediğim anlamına da gelmez. Sadece anlatmak istiyorum.

Burada gözlerini kokuyla açar insan. Koku tek gerçek duyudur. Belki de ilk onu hissederek yaşamaya başlamıştır insan ve bu duvarların arasında her gün yeniden yaşamaya başlamam, bana ana rahminden kovuluşumu hatırlatmaktadır.

Karanlıkta dikiliyorum bir kez daha, bir kez daha pencerenin önüne geliyorum. Odamın aydınlanması bir kez daha yedi dakikayı buluyor. Güneşi hiç üstüme doğurmadım, ellerimin arasında batırdığımsa çok oldu. Bir vida deliği kadar boşluktan tam göğsümü hedef aldırıyorum, karanlığı yarararak gelip oturuyor güneş göğsüme, duvardan bir çizgi gibi süzülerek bedenimi hedefleyen hizada uçuşan tozlara aldırmiyorum. Işığın okları vücudumda bir süre gezinirken bu koku bir an uçup gidiyor. Yeryüzü denilen bu topalak kütlede benim bundan başka varlığımı kanıtlayacak hiçbir şey yok.

Bu bir ayin değil, bu bir gösteri değil.

Gürzü alınma vurup da akıttığım bir fincan fikir değil.

Bu, benim, ben buradayım, çığlım.

Odam yeterince aydınlandığında masama oturabiliyorum. Karanlıkta nerede olduğunu bilmediğim için değil, onu aydınlık görebilmek için bekliyorum. Tavandan masamın tam ortasına damlayan yapışkan sıvı için masama bir delik açtım. Küçük deliğe değmeden ayak uçlarıma süzülen damlalar beni kamçılıyor. Yeterince nefes aldığımda, yeterince ısındığında odam, damlalar buhar olup aynı delikten uçacak, biliyorum.

Bugün, her zamankinden başka bir şey yazmaya söz vermiştim kendime. Tutmadığım kaçınıcı söz olduğunu hatırlamıyorum. Yukarıda ne var sorusunu sorarak yazmaya başlamaktan kendimi alamıyorum. Tavan boyumdan en az yedi kat daha yüksek. Üzerine basarak yetişebileceğim hiçbir şey yok. Orada ne olduğunu bilmemek beni her gün yeniden uyandırıyor. Öğrendiğimde karanlığın ortasında kalkıp dikilecek ne sebebim kalır, bilmiyorum. Geceleri ayak sesleri duyuyorum. Yukarıdan geliyor. Sesler öylesine bir ritimle artarak devam ediyor ki insanların tepemde dans ettiğini düşünmek beni keyiflendiriyor. İçimden hiç tanımadığım kişilerin raksına eşlik etmek gelse de kendimi durduruyorum. Çünkü ne için olduğunu bilmediğim düzene dâhil olmak alçakça olurdu biraz, bunu anlıyorum.

Sağ elimin serçe parmağının elimle kesiştiği noktada bir yara var. Çizgi hâlinde koluma doğru büyüdüğünü hissediyorum. Yara bu, acımaz mı? Acımıyor. Bunun ne demek olduğunu keşfettiğimde çarşaftan bir parça yırtıp yarayı sarmayı planlıyorum. Ne zaman olduğuna dair bir fikrim yok. Beni nasıl gösterdiğini de bilmiyorum. Kendimi son hatırladığım hâlim, buraya ilk girdiğim andaki görünüşümden başka bir şey değil. Neden ve niye geldiğimi, nereden ve nasıl geldiğimi, daha önce ne yaptığımı bilmiyorum. Dışarıya dair hatırladığım son şey; bir kargadan toprak kazmayı öğrendiğim ve içine ne

gömdüğümü bilmeden toprağın üstünde ayaklarımı birbirine vurarak dans ettiğim yağmurlu gün. Öncesini ve sonrasını bilmemek benim için çok önemli değil. Kendime seslenmek için bir isim arıyorum hafızamda. Ayak uçlarıma damlayan sudan ve tepemdeki ayak seslerinden başka bir ses hatırlamıyorum. Bu sesler buraya, bense kesinlikle yukarıya aidim, kendimi bu seslerle anlatamam. Bir başkası bana seslensin istiyorum, atmosferde benimle ilgili bir ses kalsın sonsuza dek.

“Çantamı yatağın üstüne atıp çıkmıştım. Kendime daha iyi bir yer bulacağımdan emindim, bana böyle bir yeri layık görmelerine şaşmamalıydı çünkü onların önümde eğileceği kadar ipek içermiyordu kıyafetlerim. Bir an evvel rüyamda gördüğüm o adamın yanına gitmek, yakasına yapışmak istiyordum. Taş binadan çıktığımda keskin soğuk, diz kapaklarımı zorluyordu. Kısa sürede alıştım ve daha sağlam atmaya başladım adımlarımı. Çamurlu yollardan kalabalığın gittiği yöne yürüdüm. Uzun elbiseli adamlar, başlarında dizlerine kadar uzanan tuhaf örtülerle soğuktan korunmaya çalışıyor ama ayaklarını yarı çıplak bırakmış, durmadan tiki tak sesleri çıkaran takunyalara aldırış etmiyorlardı. Kalabalığın, torbalarda kuruyemiş satan bir dükkânın önünde biriktiğini görünce oraya iliştim. Herkes yere bakıyordu, bense tam karşıya baktım. Etrafında gençten beş kişi olan adam, kolundaki heybesine asılmış elini arada kaldırıp kalabalığı selamlayarak yürüyordu. Benim dışımda kimse yüzünü kaldırıp bakmadı adama. Arada gözlerini kapatanlar, takunyelerini birbirine vuranlar, elini göğe kaldırıp göğsüne sertçe vuranlar... Heybeli adam gözden kaybolana kadar kalabalık yerinden kıpırdamadı, bense adamın döndüğü köşeyi ezberlemek için etrafta gözlerimi döndürüp durdum. Adam gözden kaybolduğunda herkes birden dikildi ve farklı yönlere yürümeye başladı. Kimi omzuma çarptı kimi ayağıma bastı. Sanki ben orada yokmuşum gibi geçip gittiler.”

Masamın başında geçirdiğim zamanı anlamak için güneş ışıklarının duvarda aldığı yolu hesapladım. Buraya gelmemin